

Sygnatura akt VI Ka 249/21

Warszawa, dnia 19 grudnia 2022 r.

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Morycz

Sędzia: SO Jacek Matusik

SO Remigiusz Pawłowski

protokolant: protokolant sądowy M. H.

4 przy udziale prokuratora Adama Grzecińskiego

5 po rozpoznaniu dnia 8 grudnia 2022 r.

6 sprawy

7 C. P. (1), syna Z. i R., ur. (...) w W.

8 oskarżonego o przestępstwa z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

9 I. P., córki A. i D., ur. (...) w W.

10 oskarżonej o przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

11 M. I. (1), córki J. i B., ur. (...) w W.

12 oskarżonej o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

13 L. B., córki S. i B., ur. (...) w P.

14 oskarżonej o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

15 J. M., syna A. i A., ur. (...) w W.

16 oskarżonego o przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

17 N. M., córki K. i M., ur. (...) w R.

18 oskarżonej o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

19J. F., córki S. i A., ur. (...) w K.

20oskarżonej o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

21I. Ś., córki A. i D., ur. (...) w W.

22oskarżonej o przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

23I. C. (1), córki M. i M., ur. (...) w W.

24oskarżonej o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

25P. S., syna Z. i E., ur. (...) w W.

26oskarżonego o przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

27na skutek apelacji wniesionych przez obrońców wszystkich oskarżonych, prokuratora oraz oskarżoną M. I. (1)

28od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

29z dnia 16 kwietnia 2019 r. sygn. akt VIII K 428/17

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- przyjmuje, że czyn przypisany oskarżonemu C. P. (1) w punkcie 1 został popełniony w okresie od nieustalonego dnia do dnia 16 kwietnia 2016 r.;

- uniewinnia oskarżonych N. M., J. F., I. Ś. i I. C. (1) od popełnienia zarzucanych im czynów, kosztami sądowymi w sprawie w tej części obciążając Skarb Państwa;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy - Pragi Północ w Warszawie na rzecz adw. D. F. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonej I. P. w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonych C. P. (1), I. P., M. I. (1), L. B., J. M. i P. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci opłat i wydatków w postępowaniu odwoławczym w częściach na nich przypadających.

SSO Jacek Matusik SSO Tomasz Morycz SSO Remigiusz Pawłowski

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 249/21	
Załącznik dołącza się w każdym	4		

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 16 kwietnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 428/17.		
1.2 Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		C. P. (1)	Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność Zachowanie oskarżonego	Informacja e - (...) k.8120 Karta karna - k.6588 Wywiad środowiskowy - k. 6613
		M. I. (1)	Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność	Informacja e - (...) k.6122 Karta karna - k.6584
		J. M.	Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność	Informacja - e - (...) k.6124 Karta karna - k.6575-6579
		I. C. (1)	Sytuacja majątkowa Niekarana	Informacja e - (...) k.6127 Karta karna - k.6587
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.	
C. P. (1) Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność Zachowanie oskarżonego	Informacja e - (...) k.8120 Karta karna - k. 6588 Wywiad środowiskowy - k.6613	Dokumenty sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty. Nie były kwestionowane i nie budziły żadnych wątpliwości.	
M. I. (1) Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność	Informacja e - (...) k.6122 Karta karna - k. 6584	Dokumenty sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty. Nie były kwestionowane i nie budziły żadnych wątpliwości.	
J. M. Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność	Informacja e - (...) k.6124 Karta karna - k.6575-6579	Dokumenty sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty. Nie były kwestionowane i nie budziły żadnych wątpliwości.	
I. C. (1) Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność	Informacja e - (...) k. 6127 Karta karna - k. 6587	Dokumenty sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty. Nie były kwestionowane i nie budziły żadnych wątpliwości.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz			

<i>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca oskarżonego C. P. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>I. odnośnie do czynu z punktu 1. zaskarżonego wyroku na zasadzie art. 438 § 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie przyjęcie, że fakt, iż w samochodzie oskarżonego oraz jego mieszkaniu ujawniono substancje narkotyczne świadczy o tym, że oskarżony brał udział w obrocie środkami odurzającymi, podczas gdy taki wniosek jest całkowicie nieuprawniony, stanowi niczym nie potwierdzoną hipotezę oraz co najwyżej poszlakę, albowiem z faktu, iż u kogoś w domu, samochodzie itp. ujawniono substancje narkotyczne nie można automatycznie wyciągnąć wniosku, iż świadczy to o tym, iż ta osoba bierze udział w obrocie substancjami narkotycznymi, ale co najwyżej można wyciągnąć wniosek, że taka osoba posiadała środki odurzające (z czym co do zasady nie zgadza się z oskarżony), co z kolei ma wpływ na błędne zakwalifikowanie przypisanego oskarżonemu C. P. (1) czynu z punktu 1. zaskarżonego wyroku jako czynu z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 852; dalej jako UNark) zamiast z art. art. 61 § 1 UNark;

o.o.o.o.o.III. odnośnie do czynu z punktu 2. zaskarżonego wyroku na zasadzie:

1. art. 438 § 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez:

a) dokonanie dowolnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i niedanie wiary wyjaśnieniom oskarżonego C. P. (1), który nie przyznał się do winy oraz złożył wyjaśnienia, z których wynikało, iż osobom, z którymi spotykał się w inkryminowanym okresie, przywoził alkohol lub inne rzeczy (które nie są niedozwolone), a nie narkotyki, podczas gdy wyjaśnienia te są zbieżne z zeznaniami znacznej części świadków przesłuchanych w postępowaniu, którzy zaprzeczyli, aby kiedykolwiek nabyli substancje narkotyczne ód oskarżonego C. P. (1), a depozycje składane przez te osoby były złożone bez ich wiedzy na temat treści wyjaśnień oskarżonego, a mimo to są one ze sobą zbieżne, co powoduje, iż nie można ich pozbawić waloru wiarygodności;

b) dokonanie dowolnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i niedanie wiary wyjaśnieniom I. P., P. P. (1), J. M. złożonym w trakcie postępowania sądowego, z których wynikało, iż nie potwierdziły te osoby wcześniejszych wyjaśnień, w których mieli wskazywać, iż oskarżony C. P. (1) miał udzielać innym osobom substancji narkotycznych, tłumacząc, że ich wcześniejsze wyjaśnienia złożyli oni

z uwagi na strach przed ich pozbawieniem wolności, była to ich wyłącznie linią obrony, chcieli w ten sposób zakończyć szybko postępowania, ale wyjaśnienia te, jak należy to rozumieć, nie polegały na prawdzie, zgodne z prawdą były natomiast te przedstawione w toku postępowania sądowego;

c) dokonanie dowolnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i niedanie wiary wyjaśnieniom oskarżonych N. M., I. C. (2), M. I. (1), L. B., I. Ś., które nie przyznały się do zarzuconych im czynów, podczas gdy ich wyjaśnienia były zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego C. P. (1) oraz znacznej części świadków przesłuchanych w sprawie, którzy zaprzeczyli, aby kiedykolwiek nabywali od oskarżonego jakiegokolwiek substancje niedozwolone;

d) dokonanie dowolnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i niedanie wiary zeznaniom części świadków wskazanych na s. 86-88 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (np. Ł., M., M. K. i in.), z których wynika, iż nie znali oni oskarżonego C. P. (1), jeśli zaś go znali, to nigdy nie nabywali od niego jakichkolwiek substancji niedozwolonych (jeśli już to alkohol, żywność itp.), a także, że utrzymywali oni z oskarżonym wyłącznie koleżeńską relację - należy przy tym wskazać, iż relacje tych świadków są zbieżne z wyjaśnieniami oskarżonego C. P. (1) złożonymi w trakcie postępowania przygotowawczego i już tylko z tego powodu należy uznać te zeznania za wiarygodne skoro tyle osób w spontaniczny sposób, w toku postępowania przygotowawczego złożyło podobne depozycje, a dodatkowo depozycje te były zbieżne w dużej

mierze z wyjaśnieniami oskarżonego (wtedy jeszcze podejrzanego), który przecież złożył wyjaśnienia i był tymczasowo aresztowany, a treść jego wyjaśnień nie była znana opinii publicznej, dzięki czemu świadkowie mogliby przedstawić wersję zdarzeń zbieżną z tą, którą przedstawił oskarżony - to tylko potwierdza wiarygodność świadków, a także, co było już wcześniej sygnalizowane, oskarżonego C. P. (1);

e) dokonanie dowolnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i danie wiary w całości zeznaniom złożonym przez świadków wskazanych na s. 83-85 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (np. P. Ł., B. G., J. K., K. H., Z. K. i in.), w których wskazali oni, że nabywali od oskarżonego C. P. (1) substancje narkotyczne lub inne podobne, podczas gdy osoby te mogły złożyć takie depozycje w obawie przed ewentualną odpowiedzialnością karną - należy bowiem wskazać, że osoby, które zeznawały, iż np. nie знаły oskarżonego, że nie nabyły od niego substancji narkotycznych itp. miały, o czym obrona się dowiedziała w trakcie procesu, przedstawione zarzuty składania fałszywych zeznań, a w mediach co jakiś czas pojawiały się informacje na temat kolejnych osób, które miały przedstawiane zarzuty w związku ze sprawą (np. w czerwcu 2018 r. pojawiła się informacja o przedstawieniu 32 osobom zarzutów posiadania narkotyków), a zatem złożenie takich obciążających podejrzanego depozycji mogło być spowodowane np. obawą przed poniesieniem przez te osoby odpowiedzialności karnej;

f) dokonanie dowolnej oceny dowodów i przyjęcie, że utrwalone w

sprawie zapisy rozmów wykonanych z telefonu użytkowanego przez oskarżonego C. P. (1) z innymi ustalonymi/nieustalonymi osobami świadczą o tym, że doszło do udzielenia przez oskarżonego substancji narkotycznej, podczas gdy z nagrań tych nie wynika, czy osoby, które rozmawiały ze sobą się rzeczywiście spotkały, że te osoby na nagraniach, to rzeczywiście świadkowie/współoskarżeni, że podczas takiego spotkania (nawet jeśli by już przyjąć, iż miało ono miejsce) rzeczywiście doszło do zbycia jakiegokolwiek substancji narkotycznej;

g) dokonanie dowolnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i przyjęcie, że w sprawie wiarygodne są tylko te dowody, z których wynika, iż oskarżony miał brać udział w udzielaniu innym osobom substancji narkotycznych, a niewiarygodne są tylko te dowody, które zaprzeczałyby ww. tezie; co przy tym istotne, trudno jest zdekodować, po lekturze zaskarżonego wyroku, dlaczego Sąd I instancji dokonał właśnie takiej oceny zeznań świadków, nie wyciągnął on zaś odmiennych wniosków, w tym Sąd nie wyciągnął przynajmniej takiego wniosku, iż osoby, które zeznały, iż nie nabyły od oskarżonego C. P. (1) substancji narkotycznych nie zostały wyeliminowywane z opisu czynu przypisanego oskarżonemu (niezależnie od tego, że oskarżony powinien zostać uniewinniony od zarzuconych mu czynów);

- które to naruszenia skutkowały błędnym ustaleniem stanu faktycznego sprawy, a mianowicie ustaleniem przez Sąd, że oskarżony C. P. (1) dopuścił się zarzuconych mu czynów, podczas gdy materiał dowodowy, oceniony zgodnie ze

wskazaniami z art. 7 k.p.k., powinien prowadzić do wniosku, iż oskarżony nie dopuścił się zarzuconych mu czynów, a przynajmniej (co obrona przedstawia jako argumentację alternatywną) powinien mieć wpływ na opis przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego z punktu 2. zaskarżonego wyroku, który nie powinien obejmować tych zdarzeń, które zostały zanegowane przez oskarżonego, innych oskarżonych, a także znaczną część świadków przesłuchanych w sprawie;

2. a nadto, niezależnie od powyższych zarzutów naruszenia art. 7 k.p.k., naruszenie art. 438 pkt 3 k.p.k., tj. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie przyjęcie przez Sąd, iż w stosunku do oskarżonego C. P. (1) powinien zostać orzeczony przepadek korzyści majątkowej w kwocie 1.054.600 zł, podczas gdy z treści uzasadnienia wyroku nie wynika, w jaki sposób Sąd ustalił, iż właśnie taką korzyść (rzekomo) miałby uzyskać oskarżony oraz jak ją Sąd obliczył, a kwota ta jest całkowicie dowolna, należy przy tym wskazać, że jeśli ustalenie korzyści majątkowej miałyby nastąpić poprzez przemnożenie ilości narkotyków przez cenę sprzedaży, to takie ustalenie wydaje się być nieprawidłowe, albowiem nie uwzględnia ono realnej korzyści, która mogła rzekomo być osiągnięta z czynu przestępnego (przy czym obrona co do zasady kwestionuje, aby w sprawie można było w ogóle mówić o tym, że oskarżony dopuścił się zarzuconych mu czynów, a zarzut ten ma charakter alternatywny w stosunku do zarzutu z punktu II. 1. powyżej);

III. a nadto, na wypadek nieprzychylenia się do zarzutów z punktu I. i II. powyżej, zarzucam w oparciu art. 438 pkt 4 k.p.k. rażącą niewspółmierność kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych względem oskarżonego C. P. (1) w punkcie 1. (2 lata pozbawienia wolności), w punkcie 2. (5 lat pozbawienia wolności) oraz kary łącznej w wysokości 6 lat pozbawienia wolności, orzeczonej w punkcie 3. zaskarżonego wyroku, a także kar jednostkowych oraz kary łącznej grzywny, które to kary są rażąco surowe, a w konsekwencji kara łączna powinna zostać wymierzona w niższym wymiarze, a takie ukształtowanie kar narusza dyrektywy ich wymiaru, a w szczególności:

1. trzeba wskazać, iż ocena dyrektyw wymiaru kary została faktycznie dokonana przez Sąd I instancji w sposób zbiorczy dla kar jednostkowych oraz kary łącznej, a powinna zostać dokonana oddzielnie dla kar jednostkowych oraz oddzielnie dla kary łącznej;

2. Sąd I instancji nie uwzględnił w sposób wystarczający okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego C. P. (1), a w szczególności tego, że oskarżony nie był uprzednio karany, nigdy wcześniej nie miał on problemów z prawem, prowadził ustabilizowany tryb życia (ma żonę, dorosłe dzieci, wnuki), a jego zachowanie po zatrzymaniu, w trakcie pobytu w Areszcie Śledczym było prawidłowe, a od momentu jego zwolnienia z jednostki penitencjarnej nie ma on żadnych problemów z prawem, stawiał się on do Sądu na rozprawę, wykonuje nałożone na niego obowiązki w ramach orzeczonych

	<p>środków zapobiegawczych, które to okoliczności powinny w sposób pozytywny wpływać na wymiar kary;</p> <p>3. Sąd I instancji nie uwzględnił faktu, że od momentu rzekomego popełnienia przypisanych czynów upłynęło - w chwili orzekania przez Sąd I instancji - 3 lata, przy czym długi okres do osądzenia sprawy nie wynikał z zachowania oskarżonego (utrudniania postępowania), a sam upływ czasu i dolegliwość wieloletniego procesu (także długotrwałego tymczasowego aresztowania) ogranicza potrzebę zastosowania surowej reakcji karnej;</p> <p>a w konsekwencji orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz grzywny powinny być wymierzone w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, co z kolei powinno skutkować orzeczeniem kary łącznej pozbawienia wolności oraz grzywny w niższym wymiarze.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Rodzaj i wzajemne powiązanie zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były bezzasadne.</p> <p>Na wstępie wskazać należy, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego</p>		

rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, „prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie

przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo”.

Do kwestii mającej znaczenie w niniejszej sprawie odniósł się też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 82/20, stwierdzając „art. 410 kpk statuuje obowiązek uwzględnienia przy orzekaniu całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie. Nie oznacza to natomiast, że orzekając sąd ma brać za podstawę orzeczenia okoliczności wzajemnie sobie przeczące. Sąd jest bowiem uprawniony do orzeczenia na podstawie jednych dowodów i pominięcia innych jeżeli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom, co jednak nie oznacza naruszenia art. 410 kpk Jeżeli natomiast w dokonanej przez sąd ocenie dowodów występują błędy należy oceniać je przez pryzmat naruszenia art. 7 kpk a nie art. 410 kpk”.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że „na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że

z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy”.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił cały zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy i nie dopuszczając się innych uchybień proceduralnych dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, słusznie stwierdzając, że oskarżony C. P. (1) wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynów z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

Odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych mającego polegać na błędnym przyjęciu, że narkotyki ujawnione w samochodzie i domu oskarżonego C. P. (1) były przedmiotem obrotu, a nie co najwyżej posiadania wskazać należy, że były podzielone na działki handlowe i przygotowane do sprzedaży. Ponadto ich rodzaj, ilość i sposób przechowywania wykluczały, żeby były przeznaczone na własny użytek. Potwierdziła to oskarżona I. P., w postępowaniu przygotowawczym przyznając „Ja wiem, że mój mąż nie zażywa kokainy. W ogóle. Nie jest on uzależniony. On ma HCV. On nie bierze kokainy na ból”. Z całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym z zeznań świadków, wynikało

natomiast, że ujawniona kokaina była potrzebna do prowadzenia działalności przestępczej. W tym celu oskarżony C. P. (1) obracał się w środowisku ludzi, którzy do czegoś w życiu doszli, w tym celebrytów, a którzy dysponowali środkami finansowymi, uczęszczali do klubów i organizowali imprezy towarzyskie, potrzebując dodatkowego stymulanta. Oskarżony niemal przez 24 godziny na dobę przemierzał ulice (...) i okolic swoim czarnym i rozpoznawalnym M., odbierając telefony i dostarczając kokainę. Do klubów, na imprezy, gdziekolwiek znajdowali się jego klienci. Tak też było chociażby podczas jego zatrzymania, kiedy do kierowanego przez niego pojazdu wsiadł kolejny nabywca kokainy, to jest świadek J. K., który w trakcie interwencji Policji odrzucił kupiony chwilę wcześniej środek odurzający. Powyższe wynikało zarówno z zeznań przeprowadzających czynność funkcjonariuszy Policji G. T. i K. R., jak również depozycji samego J. K.. Zresztą także inne osoby potwierdziły proceder, którym zajmował się oskarżony C. P. (1). Przy czym byli to nie tylko jego klienci, ale także osoby najbliższe, to jest oskarżone I. P. i P. P. (1), które pomagały mu w dystrybucji narkotyków. Będąc przesłuchiwana w postępowaniu przygotowawczym oskarżona I. P. wprost wskazała „Mąż handluje narkotykami od około 7 lat”, „Nie wiem ile mąż zarabiał na kokainie i co z tymi pieniędzmi robił” i „Jak ja kilka razy na prośbę męża dałam te narkotyki to one były zapakowane w sreberku, w złotku. Mąż przez telefon mówił żeby dać z niebieskiej, zielonej fiolki. To chodziło o narkotyk”. Na tym samym etapie oskarżona P. P. (1) wskazała „Ja nie wiem od kiedy

on się tymi narkotykami zajmował”, „Myślę, że ojciec co najmniej od roku handlował narkotykami. Może dwa lata”, „Nie wiem komu tata sprzedawał narkotyki”, „Prosiłam ojca żeby tego nie robił. Mówiłam, że będą z tego same problemy” i „Ja dałam mu, tacie narkotyki. Raz (...) Te narkotyki leżały w domu. Jak dawałam mu narkotyki to dawałam mu z szafy, gdzie on trzymał ubrania. To było w podłużnym kolorowym pudełku chyba po gumach. To było chyba czerwone. Ten narkotyk był w srebrnych kulach”. Jednocześnie cała rodzina korzystała z dochodów, jakie to przynosiło, mogąc sobie pozwolić na zakup luksusowego samochodu czy mieszkania, jak również opłacenie studiów córki czy wyposażenie mieszkania syna. W normalnych okolicznościach, a więc przy normalnych dochodach, nie byłoby jej na to stać.

Sąd Rejonowy słusznie nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego C. P. (1) i tych oskarżonych bądź świadków, którzy złożyli korzystne dla niego wyjaśnienia bądź zeznania. Osoby te w większości przypadków same obawiały się pociągnięcia do odpowiedzialności karnej, zasłaniając się niewiedzą, niepamięcią, spożytym alkoholem i innymi okolicznościami. Dopiero po odtworzeniu im nagrań rozmów z oskarżonym C. P. (1) potwierdzały bądź nie wykluczały, że znają tą osobę i kontakty z nim miały miejsce. Niejednokrotnie próbowały jednak ukryć prawdziwy cel spotkań. W szczególności twierdziły, że nabywały od niego alkohol czy posiłki, których rodzaju i ilości nie podawali, zamawiając „dostawę”. Było to również nieprawdopodobne pod względem ekonomicznym, albowiem za tę „usługę” trzeba byłoby zapłacić

pieniądze nieadekwatne do cen rynkowych. W dodatku „dostawca” nigdy nie przychodził do klienta, ale to klient musiał dotrzeć do „dostawcy”, przeważnie wsiadając do jego samochodu, gdzie łatwiej było ukryć przedmiot i przebieg transakcji. Ponadto oskarżone I. P. i P. P. (1) kategorycznie zaprzeczyły, żeby oskarżony C. P. (1) oferował swoim klientom taki asortyment. Jak wskazała oskarżona I. P. podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym „Nic mi nie wiadomo o tym by mąż z mojego sklepu brał alkohol i go na wynos z dowozem sprzedawał”. Z kolei na tym samym etapie postępowania oskarżona P. P. (1) przyznała, że „Mój tata nigdzie nie pracował poza pomocą mamie w sklepie”. Jak z kolei stwierdził oskarżony J. M. w postępowaniu przygotowawczym „Moi znajomi także zaopatrywali się w kokainę u C. i nie słyszałem aby komuś dowoził legalne produkty bez zamawiania kokainy” i „(...) osoby, które zaopatrywały się u C. w kokainę umawiały się między sobą, że w przypadku przesłuchań na Policji lub w Prokuraturze będą zeznawały, że kupowały alkohol”. Nie ulega wątpliwości, że osoby te mówiły wówczas prawdę. Wprawdzie miały być prawo zdenerwowane, nie wiedząc w tym momencie, jakie decyzje procesowe zostaną wobec nich podjęte, jednak obie korzystały wówczas z pomocy obrońcy. Tym samym doskonale wiedziały, co mówiły i brak było jakichkolwiek podstaw, żeby odmówić im wiary w tym zakresie. Zwłaszcza, że ich relacje były szczegółowe, przedstawiając proceder, którym zajmował się oskarżony C. P. (1). Jednocześnie oskarżone I. P. i P. P. (1) nie miały absolutnie żadnego powodu, żeby składać wyjaśnienia

obciążające odpowiednio swojego męża i ojca. To samo dotyczyło się świadka F. W., będącego jednym z głównych klientów oskarżonego C. P. (1), który już w postępowaniu przygotowawczym przyznał „Kupowałem od P. bo zależało mi na dyskrecji i on mi ją zapewniał.; zażywałem wtedy bardzo dużo. Płaciłem 150 zł za gram albo 500 zł za gram”. Handel narkotykami, którym zajmował się oskarżony C. P. (1) potwierdził też na etapie postępowania przygotowawczego oskarżony J. M., wskazując „Ja od C. od czasu gdy go poznałem kupowałem kokainę w miarę regularnie (...) Od C. na początku kupowałem kokainę po 150zł na pół grama, do czasu gdy powiedział mi że ma lepszą kokainę po 500zł za gram”. Zresztą osób świadczących przeciwko niemu było znacznie więcej.

Byli to chociażby świadkowie Z. K., B. S. (1), P. C., R. S., D. L., K. H., D. H., M. B., M. J., J. P., S. W., M. M. (3), T. R., R. N., A. K., B. A., P. L., K. K. (2), O. R., M. W., D. O., B. S. (2), P. W. (1), M. S., J. S., J. J. (1), P. B., M. Ż., W. K., D. C. czy M. C.. Wszystkie te osoby przyznały, że nabyły od oskarżonego C. P. (1) kokainę, wskazując jej ilość i cenę. Przytaczanie ich zeznań, które de facto sprowadzały się do tego samego, różniąc się jedynie ilością i ceną, jest bezcelowe. Niemniej, nie było żadnych wątpliwości co do ich prawdomówności. Tak jak oskarżeni I. P., P. P. (1), J. M. czy świadek F. W. nie mieli żadnego powodu, żeby bezpodstawnie obciążać oskarżonego C. P. (1). Wbrew twierdzeniom skarżącego, gdyby działali w obawie przed odpowiedzialnością karną, to tak jak inni odmawialiby zeznań bądź odpowiedzi na pytania czy zasłaniali

niewiedzą, niepamięcią, spożytym alkoholem i innymi okolicznościami. Oni jednak, zdając sobie sprawę z istnienia nagrań rozmów i będąc świadomi, że zostali na nich zarejestrowani przedstawili całą swoją wiedzę w niniejszej sprawie. Z tych względów zasadnie dano im wiarę, jednocześnie odmawiając jej osobom, które zaprzeczały tym znajomościom, kontaktom i transakcjom narkotykowym. Dotyczyło to chociażby oskarżonych J. M. z postępowania sądowego, jak również N. M., I. C. (1), M. I. (1), L. B. i I. Ś.. Osoby te nie posiadały już statutu świadków, ale podejrzanych, a następnie oskarżonych, co oczywiście próbując uniknąć odpowiedzialności karnej. W świetle pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego relacje tych osób musiały być zakwestionowane. Tym bardziej, że w/w oskarżeni sami byli klientami oskarżonego C. P. (1), z którym łączyły ich bliskie relacje. Na wiarę nie zasługiwały też wyjaśnienia oskarżonych I. P. i P. P. (1), które na etapie postępowania sądowego nie potwierdziły wcześniejszych depozycji, tłumacząc je stresem i strachem. Tymczasem wyjaśnienia określonej treści złożyły świadomie i dobrowolnie, zmieniając zdanie dopiero na późniejszym etapie procesu, kiedy oskarżony C. P. (1) był już tymczasowo aresztowany.

Co do zarejestrowanych nagrań, to przeważająca ilość osób rozpoznała na nich swój głos, a część także głos oskarżonego C. P. (1). Jak już wyżej była mowa, w wielu przypadkach zasłaniały się one niewiedzą, niepamięcią, spożytym alkoholem i innymi okolicznościami. Jednocześnie ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynikało, żeby do transakcji nie

doszło. Tym bardziej, że kontakt telefoniczny dzielił od kontaktu bezpośredniego niewielki czas, a brak jakichkolwiek podstaw do oczekiwania, żeby oskarżony C. P. (1) lub jego klienci dzwonili jeszcze po transakcjach i dziękowali za udane „zakupy”. Z wielu nagrań wprost wynikało, że oskarżony dojeżdżał już w umówione wcześniej miejsce i będzie w nim dosłownie za „minutkę”. Brak logicznego wyjaśnienia, dla którego strony transakcji miałyby się umawiać i ostatecznie jej nie finalizować. Tym bardziej, że obu na tym zależało. Biorąc powyższe pod uwagę, dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie nosiła w sobie cech dowolności. Wręcz przeciwnie, w pełni realizowała dyrektywy wynikające z art. 7 kpk. Z opisanych wyżej względów brak podstaw do podzielenia twierdzeń skarżącego, że ewentualnych transakcji narkotykowych, a tym samym udzielonej odpłatnie kokainy, było mniej.

Odnośnie orzeczenia przepadku korzyści majątkowej w kwocie 1.054.600 złotych wskazać należy, że Sąd Rejonowy podał, co się składało na tę należność, a sposób jej wyliczenia - iloczyn ilości sprzedanej kokainy i ceny, jaką zapłacili za nią klienci oskarżonego C. P. (1) - nie budził żadnych wątpliwości. Nie dysponując wiedzą na temat okoliczności pozyskiwania narkotyków przez oskarżonego, w tym miejsca, daty i ceny, jaką sam za nią zapłacił, brak było podstaw do zmiany orzeczenia w tym zakresie. Jedyne znane i obiektywne mierniki były te zastosowane przez Sąd Rejonowy. Zarzut skarżącego w tym zakresie jawi się zatem jako polemiczny i

nie mający oparcia w zaistniałych okolicznościach.

Niezasadny był także zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary. Na wstępie wskazać należy, że rażąca niewspółmierność oznacza znaczną dysproporcję pomiędzy wymierzoną karą, środkiem karnym lub nawiązką a taką represją, która powinna być wymierzona, aby w odczuciu społecznym uznana została za sprawiedliwą. Nie każda więc nietrafność wymiaru środka represji karnej uzasadnia zmianę orzeczenia. Zarzut rażącej niewspółmierności jest zasadny wtedy, gdy kara, środek karny lub nawiązka wprowadzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru (art. 53–56 kk). Zarzut ten może dotyczyć wyboru rodzaju kary, środka karnego, nawiązki lub innego środka albo ich wysokości, czy też niezastosowania np. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 143/20, „rażąca niewspółmierność, zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary”.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd Sądu Apelacyjnego w

Poznaniu zawarty w wyroku z dnia 3 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 211/20. Wskazano w nim, że „zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary. Trzeba pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 kpk ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować”.

Tym samym dopiero wykazanie rażącej niewspółmierności kary, a więc istnienia wyraźnej dysproporcji pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, uzasadnia korektę zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy. Mając powyższe na uwadze, orzeczonej wobec oskarżonego C. P. (1) kar, tak co do rodzaju, jak i wymiaru, nie sposób uznać za rażąco

niewspółmierne. To samo tyczyło się nawiązek.

Pierwszy czyn, którego dopuścił się oskarżony, to jest czyn z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jest zagrożony karą grzywny i karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu C. P. (1) karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 50 złotych każda. Drugi czyn, którego dopuścił się oskarżony, to jest czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 1 roku do lat 10, a z uwagi na uczynienie sobie z popełnionego przestępstwa stałego źródła dochodów karą powyżej dolnej granicy do górnej granicy zwiększonej o połowę. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu C. P. (1) karę 5 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych po 50 złotych każda. Ponadto orzekł przepadek korzyści majątkowej w kwocie 1.054.600 złotych i nawiązkę w kwocie 20.000 złotych. Następnie wymierzył oskarżonemu C. P. (1) karę łączną 6 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 600 stawek dziennych po 50 złotych każda.

Zdaniem Sądu Okręgowego w okolicznościach niniejszej sprawy zarówno kary jednostkowe, jak i kary łączne są karami adekwatnymi do czynów popełnionych przez oskarżonego C. P. (1). Wpływ na to miały zarówno rodzaj i ilość środka odurzającego - w tym drugim przypadku łącznie blisko 3,5 kilograma - jak również bardzo

duża liczba zachowań składających się na odpłatne udzielenie i tym samym bardzo duża skala całego procederu. Oskarżony C. P. (1) doskonale wiedział, co zrobić, żeby zdobyć i utrzymać klientów, z którymi utrzymywał bliskie relacje towarzyskie. Z tych względów musi ponieść dotkliwe konsekwencje swojego postępowania. Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę okoliczności łagodzących, takich jak uprzednia niekaralność. Za pierwszy z czynów wymierzono karę jednostkową pozbawienia wolności zbliżoną do dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Z kolei za drugi karę pozbawienia wolności, która nie stanowi nawet połowy kary, jaka mu groziła. To samo tyczyło się kary łącznej pozbawienia wolności, jak również kar jednostkowych i kary łącznej grzywny. Biorąc pod uwagę, że oskarżony C. P. (1) przez długi czas uzyskiwał z przestępczego procederu znaczne dochody, mogąc sobie pozwolić na szereg dóbr materialnych, powinien ponieść także finansowe konsekwencje przestępstw, które popełnił. To samo tyczy się orzeczonej nawiązki. Wprawdzie oskarżony odbył blisko 3 lata orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, będąc tymczasowo aresztowany, a od tamtej pory przestrzega porządku prawnego, jednak taki obowiązek ma każdy obywatel. Z kolei udział w rozprawie jest jego prawem, a nie obowiązkiem, nie mając wpływu na wymiar kary.

Wniosek

**Obrońca oskarżonego C. P. (1)
wniósł o:**

zasadny

<p>1. w przypadku uwzględnienia zarzutu z punktu I zmianę zaskarżonego wyroku w tym zakresie i uniewinnienie oskarżonego od czynu z art. 56 ust. 1 UNark, ewentualnie zmiana wyroku w tym zakresie w ten sposób, że czyn przypisany oskarżonemu C. P. (1) w punkcie 1 wyroku zostanie, po zmianie ustaleń faktycznych, zakwalifikowany zamiast z art. 56 ust. 1 UNark jako z art. 61 ust. 1 UNark i w związku z tym obniżenie kary jednostkowej za ten czyn, uwzględniając niższe zagrożenie karne;</p> <p>2. w przypadku uwzględnienia zarzutu z punktu II.2, zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie oskarżonego C. P. (1) od czynu przypisanego mu w punkcie 2 wyroku;</p> <p>3. ewentualnie, w przypadku uwzględnienia zarzutu z punktu II.2 powyżej, zmianę wyroku w zakresie orzeczonego przypadku korzyści majątkowych w ten sposób, że przypadek tych korzyści zostanie orzeczony w niższym zakresie;</p> <p>4. ewentualnie, w przypadku uwzględnienia zarzutu z punktu III zmianę wyroku w ten sposób, że zostaną obniżone kary jednostkowe za czyny przypisane oskarżonemu C. P. (1), a następnie orzeczenie na nowo kary łącznej w stosunku do oskarżonego C. P. (1) zarówno w zakresie kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		

Z przyczyn wskazanych powyżej wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca oskarżonej M. I. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść poprzez ustalenie, że M. I. (1) przekazała mężczyźnie o imieniu G. numer telefonu C. P. (1) w celu, aby mężczyzna o imieniu G. nabył od C. P. (1) kokainę oraz że w dniu 20 listopada 2015 r. poleciała C. P. (1) mężczyźnie o imieniu G. jako dilerka narkotykowego;</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść poprzez ustalenie, że mężczyzna o imieniu G., powiedział w rozmowie telefonicznej z C. P. (1) w dniu 21 listopada 2015 r. o godz. 21.45, że kontakt do niego otrzymał od „M. z Q7”;</p> <p>3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść poprzez ustalenie, iż mężczyzna o imieniu G. spotkał się z C. P. (1) w dniu 21 listopada 2015 r. w W. przy ul. (...) o godz. 22.01 i nabył od C. P. (1) kokainę w ilości 0,5 grama za kwotę 150 złotych;</p> <p>4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść poprzez ustalenie, że osk. M. I. była stałym odbiorcą kokainy od C. P. (1), kupowała od niego kokainę w okresie od 5 listopada 2015 do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

14 kwietnia 2016 oraz omawiała z nim miejsca i czas transakcji narkotykowych,

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść poprzez ustalenie, że C. P. (1) udzielił M. I. (1) w dniach 5, 7, 14 i 20 listopada 2015 r., 18 stycznia 2016 r., 10, 18 i 20 marca 2016 r., 12 i 13/14 kwietnia 2016 r. (tj. łącznie jedenastokrotnie) kokainę w łącznej ilości nie mniejszej niż 5,5 grama netto za łączną kwotę nie mniejszą niż 1.650 zł;

6. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, to jest:

- obrazę art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie jednostronnej i dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w zakresie odnoszącym się do osk. M. I. (1) (w tym w szczególności wyjaśnień osk. M. I., rozmowy telefonicznej zarejestrowanej w dniu 21.11.2015 - sesja (...) - z numeru (...) na numer (...), rozmów telefonicznych i wiadomości SMS zarejestrowanych pomiędzy numerami (...) oraz protokołu odtworzenia zapisów rozmów telefonicznych, sporządzonego w Zarządzie w W. (...) KGP w dniu 16.09.2016 o godz. 13.30, w szczególności w zakresie dotyczącym rozmowy z dnia 21.11.2015 - sesja (...) - z numeru (...) na numer (...), jak również protokołu odtworzenia zapisów rozmów telefonicznych, sporządzonego w Zarządzie w W. (...) KGP w dniu 11.03.2016 o godz. 11.00 pomiędzy numerami (...);

- obrazę art. 410 k.p.k. poprzez orzekanie na podstawie części zamiast na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku

rozprawy, w szczególności w wyniku pominięcia rzeczywistej treści rozmowy telefonicznej zarejestrowanej w dniu 21.11.2015 - sesja (...) - z numeru (...) na numer (...), podczas której mężczyzna określany imieniem G. mówi, iż uzyskał od oskarżonej kontakt nie DO mężczyzny, z którym rozmawia, lecz uzyskany przez oskarżoną OD jego rozmówcy;

- obrazę art. 5 par. 2 k.p.k. poprzez usunięcie na niekorzyść oskarżonej nieusuwalnych wątpliwości co do tego, że mężczyzna dzwoniący 21 listopada 2015 r. na numer (...) to mężczyzną, o którym oskarżona mówiła w rozmowie telefonicznej 20.11.2015 r., co do zaistnienia oraz przebiegu spotkania mężczyzny określanego imieniem G. z dysponentem telefonu nr (...) w szczególności poprzez przyjęcie, że 21.11.2015 do ich spotkania przy ul. (...) w ogóle doszło i że jego przedmiotem była odpłatna transakcja narkotykowa, jak również w zakresie spotkań w dniach 5, 7, 14 i 20 listopada 2015 r., 18 stycznia 2016 r., 10, 18 i 20 marca 2016 r., 12 i 13/14 kwietnia 2016 r. oskarżonej M. I. z dysponentem telefonu nr (...) – poprzez przyjęcie, że do spotkań w tych dniach doszło oraz że ich przedmiotem były transakcje narkotykowe,

- obrazę art. 143 par. 1 k.p.k. i art. 147 par. 3 i 3ak.p.k. poprzez zaniechanie sporządzenia protokołu odtworzenia zapisu rozmów zawartych na płytach (...) 6, odtworzonych podczas rozprawy w dniu 12 lutego 2019 r. oraz zaniechanie, sporządzenia przekładu zapisów tych rozmów i załączenia ich do protokołu rozprawy w sytuacji, w której protokół odtworzenia zapisów wytworzony na etapie śledztwa

zawiera błąd istotny dla oceny zarzutu stawianego oskarżonej,

- obrazę art. 424 k.p.k. w szczególności poprzez brak pogłębionego wyjaśnienia przesłanek i przyczyn, dla których Sąd przyjął, że rozmowa telefoniczna zarejestrowana w dniu 21.11.2015 - sesja (...) – prowadzona z numeru (...) na numer (...) miała inną treść, niż w rzeczywistości, dlatego uznał, iż protokół odtworzenia rozmów, sporządzony w Zarządzie w W. CBŚ KGP w dniu 16.09.2016 o godz. 13.30, w szczególności w zakresie dotyczącym rozmowy z dnia 21.11.2015 - sesja (...) - prowadzonej z numeru (...) na numer (...) odpowiada rzeczywistości, z jakich uzasadnionych przyczyn odmówił przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom M. I., które mają potwierdzenie w prawdziwej treści zarejestrowanej rozmowy oraz na jakiej podstawie przyjął, że we wskazanych przez Sąd datach doszło do spotkań pomiędzy G. a osk. C. P. oraz pomiędzy osk. M. I. a C. P. i że przedmiotem tych spotkań były transakcje narkotykowe. Wskazuję nadto, iż uzasadnienie pozbawione jest rozważań dotyczących całokształtu materiału dowodowego w zakresie dotyczącym osk. M. I. z uwzględnieniem konieczności wykazania i omówienia wszystkich poszlak mających wskazywać na jej sprawstwo.

Ponadto zarzucił mu mającą wpływ na treść wyroku obrazę art. 413 par. 2 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 5 par. 1 k.p.k., z art. 6 k.p.k. oraz art. 14 k.p.k. poprzez przyjęcie w pkt. 2 wyroku - w ślad za opisem czynu wskazanym w pkt. II - 144 aktu oskarżenia - że M. I. (1) to osoba, której C. P. (1) udzielił we wskazanych

dniach kokainy pomimo, iż M. I. (1) nie została dotąd skazana ani nie była oskarżona o jakikolwiek czyn związany z udzielaniem jej kokainy przez kogokolwiek, w tym posiadania, przez nią takiego środka, przy czym w innym postępowaniu (prowadzone przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie - sygn. PO I Ds. 27.2018) M. I. (1) podejrzana jest o posiadanie kokainy w łącznej ilości nie mniejszej niż 5,5 grama netto w dniach 5, 7 (dwukrotnie), 14 i 20 listopada 2015 r., 18 stycznia 2016 r., 10, 18 i 20 marca 2016 r., 12 i 13/14 kwietnia 2016 r., którą otrzymać miała od C. P. (1), tj. w okolicznościach faktycznych opisanych w pkt. 11-144 aktu oskarżenia.

Oskarżona M. I. (1) we wniesionej przez siebie apelacji wskazała, że wyrok jest dla niej krzywdzący i niesłuszny. Została potraktowana niesprawiedliwie, ponieważ skazano ją za czyn, którego nie popełniła. Podkreśliła, że:

1. nie ułatwiała nikomu handlu narkotykami i nie dawała kontaktu telefonicznego jako kontaktu do dilerów narkotyków, nie polecała nikomu żadnego dilerów kokainy.
2. Nie kupowała od C. P. narkotyków, natomiast zdarzało się, że kupowała od niego alkohol.
3. Sąd ustalił nieprawdziwe fakty i źle ocenił dowody, jak również nie wyciągnął odpowiednich wniosków z braku dowodów jej winy.
4. Sąd uznał ją za winną pomocnictwa do sprzedaży narkotyków na podstawie rozmowy telefonicznej, która została źle spisana przez Policję (zapis nie odpowiada prawdzie) i błąd

	<p>ten został powielony przez Sąd, pomimo, że na rozprawie tę rozmowę odsłuchano i jasno tam słychać to, o czym mówiła Sądowi w wyjaśnieniach. Z jakich przyczyn Sąd nie bierze pod uwagę rzeczywistej treści nagrania, które zostało zarejestrowane przez policję, a opiera się na zapisie stenogramu, który jest błędny!</p> <p>5. Sąd bez żadnych dowodów przyjął, że była stałym odbiorcą kokainy oraz że jej spotkania z C. P. odbywały się po to aby kupić kokainę, Sąd nie miał ku temu żadnych podstaw! Nikt ani nic czegoś takiego nie potwierdza. Ani żadne nagranie, ani żaden świadek, ani żaden inny dowód!</p> <p>6. Zamiast domniemania niewinności Sąd zastosował chyba domniemanie winy i uznał oskarżoną za winną przestępstwa pomimo, że żaden dowód nie wskazuje ani na to, że dała G. numer tel. C. P., ani, że G. spotkał się z nim (a z nagrania wynika co najwyżej to, że rozmówcy umawiali się na spotkanie), ani też że G. kupił od C. P. narkotyki.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zarówno apelacja obrońcy oskarżonej M. I. (1), jak i jej apelacja osobista jako niezasadne nie zasługiwały na uwzględnienie. Z uwagi na to, że zarzuty podniesione przez obu skarżących były ze sobą zbieżne należało je rozpoznać łącznie.</p> <p>Na wstępie podkreślić należy, że jak już wskazano powyżej zarzut błędu w ustaleniach faktycznych lub naruszenia standardów swobodnej</p>		

oceny bądź interpretacji dowodów nie jest zależny od subiektywnych przekonań skarżących. Wbrew ich twierdzeniom Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił cały zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy i nie dopuszczając się innych uchybień proceduralnych dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, słusznie stwierdzając, że oskarżona M. I. (1) wyczerpała swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Jak kategorycznie wynika z nagrań rozmów znajomych oskarżonej M. I. (1) z oskarżonym C. P. (1) powoływali się na nią, chcąc uwiarygodnić się w jego oczach i uzyskać to, na czym im zależało, to jest kokainę. Biorąc pod uwagę, że oskarżony C. P. (1) był ostrożny, to czasami dochodziło do zapowiedzi lub uzgodnienia sposobu takiego kontaktu. Tak też było w przypadku mężczyzny o imieniu G., którego oskarżona zapowiedziała oskarżonemu C. P. (1) - sesja nr (...). Oskarżony C. P. (1) odebrał połączenie od oskarżonej M. I. (1) słowami „Tak M.?”. Wówczas ta powiedziała „Posłuchaj zadzwoni do ciebie jutro mój kolega i powoła się na M., dobrze? Oskarżony C. P. (1), chcąc żeby nie było co do tego żadnych wątpliwości, poinstruował ją, żeby mężczyzna ten powołał się na „M. od Q7, to będę wiedział o kogo chodzi”. Oskarżona M. I. (1) przystała na to, stwierdzając „Dobrze, tak mu powiedziałam, to mój kolega dobry”. Powyższe jedynie potwierdziła treść nagrań rozmów mężczyzny o imieniu G. z oskarżonym C. P. (1). Wprawdzie według skarżących miał on twierdzić, że uzyskał od oskarżonej M. I. (1) kontakt nie

do oskarżonego C. P. (1), ale to oskarżona M. I. (1) otrzymała numer telefonu od oskarżonego C. P. (1), jednak sedno tej rozmowy było zupełnie inne. Nie zmienia tego fakt, że pierwotnie została błędnie zapisana - zgodnie z sensem wypowiedzi - czego Sąd Rejonowy nie skorygował, poprzestając na jej odtworzeniu na rozprawie. Po jej odsłuchaniu nie ma bowiem najmniejszych wątpliwości, że oskarżona M. I. (1) - będąca wielokrotnym klientem oskarżonego C. P. (1) - posiadała do niego numer telefonu, który przekazała swojemu znajomemu w celu zakupu kokainy. Z kwestionowanego nagrania kategorycznie wynikało, kto, po co i z czyjego polecenia dzwoni. Tym bardziej, że było ono bardzo dobrej jakości, a poprzedzały je rozmowy pomiędzy oskarżonymi C. P. (1) i M. I. (1), w których ustalili, kto zadzwoni, jak również, na kogo i w jaki sposób się powoła. Wszystkie te nagrania należało oceniać łączne i w określonym kontekście sytuacyjnym. Podnoszone uchybienie nie miało zatem żadnego znaczenia. Tym bardziej wobec przedstawionych wyżej okoliczności. Fakt, że ostatecznie nie udało się ustalić, a następnie przesłuchać mężczyzny o imieniu G. niczego nie zmienia. Mało tego, dla popełnienia czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii nie ma znaczenia czy do transakcji ostatecznie doszło. Kluczowe jest, że oskarżona M. I. (1) chciała, żeby jej znajomy, tak jak ona, został klientem oskarżonego C. P. (1). W tym celu zapowiedziała go i przekazała mu numer telefonu, ułatwiając popełnienie przestępstwa. Jak słusznie stwierdził Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 22 lutego 2017 r. w

sprawie o sygn. akt II AKa 8/17, „w świetle przepisu art. 18 § 3 kk, jako pomocnik ponosi odpowiedzialność ten, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem jedynie ułatwia jego popełnienie. Pomocnictwo jest zatem ułatwieniem „w sensie obiektywnym” i w konsekwencji nie zachodzi potrzeba ustalenia, że udzielona pomoc rzeczywiście się przydała, ani tego, że bez niej do dokonania czynu zabronionego by nie doszło”. Jedynie na marginesie wskazać należy, że ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, żeby - niezależnie od podawanego przez kupujących przedmiotu transakcji - miało nie dochodzić do sprzedaży. Wręcz przeciwnie, kontakt pomiędzy nimi a oskarżonym C. P. (1) bezpośrednio do tego zmierzał, a spotkanie zainteresowanych było bardzo bliskie pod względem miejsca i czasu. W tym momencie wskazać także należy, że jeśli nie wszyscy, to znaczna część nabywców narkotyków oferowanych przez oskarżonego C. P. (1) była z polecenia. Gdyby nie takie osoby jak oskarżona M. I. (1), którzy albo sami informowali swoich znajomych o możliwości nabycia kokainy i jej źródle, albo była przez nich o to pytana i polecała dostawcę, to proceder którym zajmował się oskarżony C. P. (1) byłby znacznie utrudniony i nie przybierał takich rozmiarów.

Nie zaistniały zatem żadne z podnoszonych uchybień, które w dodatku miałyby wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a tym bardziej błąd w ustaleniach faktycznych. Nie powstały też żadne wątpliwości, które należałoby rozstrzygać na korzyść oskarżonej M. I. (1). Wbrew

twierdzeniom skarżących, którzy oceniają zaistniałe okoliczności całkowicie dowolnie i zgodnie z ich interesem procesowym, zarówno treść rozmów, jak i tożsamość osoby, którą zapowiadała i która następnie zadzwoniła do oskarżonego C. P. (1) w celu zakupu narkotyków nie pozostawiała żadnych wątpliwości. Jak już wyżej wskazano, oczywisty było również, że oskarżona M. I. (1) wielokrotnie sama brała udział w transakcjach narkotykowych. Z dołączonych nagrań wprost wynikało, że kontaktowała i spotykała się z oskarżonym C. P. (1). Przy czym nie dochodziło do tego w celach towarzyskich, zakupu alkoholu czy posiłków, ale w celu nabycia kokainy. Bezdyskusyjnym jest, że oskarżony C. P. (1) nie oferował nic innego prócz narkotyków. Zaprzeczyły temu między innymi osoby mu najbliższe, to jest oskarżone I. P. i P. P. (1), które najlepiej wiedziały, co stanowi źródło dochodów odpowiednio ich męża i ojca. Mało tego, same mu w tym procederze pomagały. Co zaś się dotyczy posłużenia się danymi oskarżonej M. I. (1) w opisach zarzutów stawianych i przypisanych oskarżonemu C. P. (1), to skoro ze zgromadzonego materiału dowodowego wynikało, że do takich transakcji faktycznie doszło, to było to prawidłowe. Z uwagi na bardzo dużą ilość takich zdarzeń tylko w ten sposób można było je zindywidualizować. Przy czym dotyczyło to odpowiedzialności karnej oskarżonego C. P. (1). Oskarżona M. I. (1) nie została określona jako współsprawca, odpowiadając i mogąc odpowiadać jedynie za własne czyny, niezależnie od oskarżonego C. P. (3). Sąd ewentualnie rozpoznający inną sprawę oskarżonej M. I. (1), choćby dotyczącą narkotyków oferowanych

<p>przez oskarżonego C. P. (1), nie jest związany tym ustaleniem w kontekście jej winy. Ponadto nie ma to wpływu na treść zaskarżonego wyroku, który - jeśli chodzi o oskarżoną M. I. (1) - rozstrzygnął jedynie o jej odpowiedzialności za czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Jednocześnie wątpliwości nie budził rodzaj i wysokość wymierzonej jej kary. Adekwatna była też orzeczona nawiązka. Oskarżona nie tylko sama kupowała kokainę, ale również znacząco przyczyniła się do jej nabycia przez inną osobę.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzutu jej stawianego. Ponadto obrońca wniósł o wyeliminowanie danych osobowych oskarżonej M. I. (1) z opisu czynu, dotyczącego udzielania środka odurzającego, o ile taki czyn przypisany byłby jakiejkolwiek innej osobie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wskazanych powyżej wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Obrońca oskarżonego J. M. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1) naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

a) art. 7 k.p.k. poprzez uznanie przez Sąd I instancji za niewiarygodne zeznań świadków B. W. oraz P. W. (2) w zakresie w jakim zaprzeczyli aby oskarżony J. M. miał im przekazać numer do C. P. (1) celem nabycia kokainy, podczas gdy świadkowie ci nie mieli żadnego interesu w składaniu depozycji korzystnych, ochronnych dla oskarżonego,

które to uchybienie doprowadziło Sąd I instancji do poczynienia:

2) błędu w ustaleniach stanu faktycznego, mającego oczywisty wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

przyjęcie przez Sąd I instancji, że oskarżony J. M. dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów polegających na ułatwieniu C. P. (1) popełnienie czynów zabronionych polegających na odpłatnym udzieleniu P. W. (2) oraz B. W. środków odurzających w postaci kokainy odpowiednio w ilości 1 grama oraz 0,5 grama, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu nie pozwala na ustalenie czy rzeczywiście w/w osoby posiadały numer do C. P. (1) od J. M., a nadto nawet jeśli czy oskarżony J. M. działał umyślnie, co konieczne jest do przypisania popełnienia przestępstwa w zakresie pomocnictwa; a które to uchybienia w sposób bezpośredni doprowadziły Sąd I instancji do bezzasadnego uznania oskarżonego J. M. za winnego popełnienia wszystkich zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>	
<p>Apelacja jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Na wstępie podkreślić należy, że jak już wskazano powyżej zarzut błędu w ustaleniach faktycznych lub naruszenia standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie jest zależny od subiektywnych przekonań skarżących. Wbrew ich twierdzeniom Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił cały zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy i nie dopuszczając się innych uchybień proceduralnych dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, słusznie stwierdzając, że oskarżony J. M. wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.</p> <p>Po pierwsze, podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia potwierdzające jego sprawstwo. Sąd Rejonowy słusznie dał wiarę złożonym wówczas wyjaśnieniom, zasadnie odmawiając jej pozostałym, w których kwestionował swoje sprawstwo. Po drugie, nie były one jedynym dowodem jego winy, znajdując potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, w tym przede wszystkim w nagraniach rozmów oskarżonego C. P. (1) z nabywcami kokainy. W pierwszym z nich - sesja (...) - rozmówca, którym był P. W. (2) wskazał „halo cześć jestem P., dzwonię od K. z W.”. Na pytanie</p>	

oskarżonego C. P. (1) czy chodzi o K. od M. przytaknął. Zeznając w postępowaniu przygotowawczym świadek P. W. (2) potwierdził, że „K. z W. to mój przyjaciel J. M.” i „Telefon tego człowieka miałem od tego kolegi, od K. M.”. Z kolei w postępowaniu sądowym dodał, że „Na nagraniach mówię, że jestem od J. z W.. Faktycznie mam takiego znajomego (...) Kiedyś mieliśmy dobre relacje, spędzaliśmy razem dużo czasu, utrzymywaliśmy towarzyskie relacje”. Wprawdzie na tym etapie nie pamiętał już faktu, że to od niego otrzymał kontakt do oskarżonego C. P. (1), jednak dodał, że „(...) jeśli na nagraniu tak mówię, że dzwonię od K., to pewnie tak było (...)”. Natomiast w drugim z nich - sesja nr (...) - rozmówca, którym był B. W. wprost poinformował, że dzwoni „B. od K. M.”. Zeznając w postępowaniu przygotowawczym i sądowym świadek B. W. nie kwestionował swojej znajomości z oskarżonym J. M., wskazując „Znam J. M. od około roku i dwóch miesięcy” i „Znam J. M., był moim bliskim przyjacielem (...)”. Wprawdzie w postępowaniu sądowym nie był w stanie wytłumaczyć, dlaczego w rozmowie z oskarżonym C. P. (1) powoływał się na oskarżonego J. M., jednak w postępowaniu przygotowawczym podał, że „Numer do tego mężczyzny wydaje mi się, że dostałem od J. M., ale nie pamiętam, w jakich okolicznościach”. Z powyższego jednoznacznie wynikało, że to oskarżony J. M. polecił im oskarżonego C. P. (1).

Jednocześnie wątpliwości nie budził cel tego kontaktu. Zarówno świadek P. W. (2), jak i świadek B. W. chcieli od niego kupić jedyną rzecz, której sprzedażą się trudnił, to jest kokainę. Jak przyznał

świadek P. W. (2) w postępowaniu przygotowawczym „Mogło być tak, że tego dnia dzwoniłem po kokainę (...) pod wpływem leków kupiłem narkotyk (...) Ja wtedy tej kokainy nie wziąłem. Nie pamiętam co się z nią stało. Nie posiadam jej teraz. Nikomu jej nie dałem (...) Ja zapłaciłem mu pieniądze. Nie pamiętam ile. M. to było 200 zł”. Wprawdzie w postępowaniu sądowym zasłaniał się niepamięcią i stresem, wskazując że ma wątpliwości co do tego, co kupił, jednak jak już wyżej podano oskarżony C. P. (1) handlował jedynie narkotykami. Ponadto gdyby świadek P. W. (2) faktycznie chciałby kupić jakiś drogi alkohol, to padłaby jego nazwa i pojemność. Jeśli natomiast chodzi o świadka B. W., to w postępowaniu przygotowawczym nie pamiętał, co kupił od oskarżonego C. P. (1). Z kolei w postępowaniu sądowym zaprzeczył narkotyk, powołując się na alkohol, jednak nie był w stanie w sposób logiczny wytłumaczyć znaczenia słów, których wówczas użył. Gdyby był to alkohol, to z pewnością byłyby to zwroty z nim związane. Wszak jego sprzedaż, w przeciwieństwie do narkotyków, jest zgodna z prawem. W tym miejscu wskazać należy, że oskarżony J. M. sam był klientem oskarżonego C. P. (1), wielokrotnie kupując od niego kokainę. Tym samym oczywistym jest, że wiedział, w jaki sposób się z nim skontaktować i udostępniał jego numer telefonu znajomym, którzy go o to prosili.

Powyższe nie doprowadziło także do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżony J. M. dopuścił się zarzucanych mu czynów polegających na ułatwieniu C. P. (1) popełnienie czynów zabronionych polegających

na odpłatnym udzieleniu P. W. (2) i B. W. środków odurzających. Wbrew twierdzeniom skarżącego brak wątpliwości co do tego, że w/w osoby weszły dzięki oskarżonemu J. M. w posiadanie numeru telefonu oskarżonego C. P. (1), a następnie skontaktowały się z nim w celu nabycia kokainy, do czego ostatecznie doszło. Zarówno świadek P. W. (2), jak i świadek B. W. nie kwestionowali przecież, że byli klientami oskarżonego C. P. (1), a zamiar na niego otrzymali od oskarżonego J. M., który - co należy wyraźnie podkreślić - był ich dobrym i tym samym zaufanym znajomym. Wątpliwości nie budziła także umyślność działania oskarżonego. Doskonale wiedział przecież, czym zajmuje się oskarżony C. P. (1) i dlaczego jego znajomi chcą się z nim skontaktować. Wiedział też, że jako jego stały klient jest dla niego osobą wiarygodną i powołujące się na niego osoby nie będą miały problemów ze zrealizowaniem transakcji. Z tych względów Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i w konsekwencji prawidłowych ustaleń faktycznych, słusznie stwierdzając winę oskarżonego J. M.. Wymierzył mu też odpowiednie kary - zarówno jednostkowe, jak i łączną - jak również adekwatną nawiązkę. Ich wysokość nie budziła żadnych wątpliwości. Oskarżony nie tylko sam kupował kokainę, ale również znacząco przyczynił się do jej nabycia przez inne osoby. Wątpliwości nie budziły też pozostałe rozstrzygnięcia dotyczące jego osoby.

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. M. w zakresie wszystkich zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym niniejszą apelacją zakresie i przekazanie przedmiotowej sprawy w przedmiotowym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I-ej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wskazanych powyżej wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Obrońca oskarżonej I. C. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.), tj.: art. 237a k.p.k. w zw. z art. 237 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez prowadzenie a następnie ujawnienie w toku rozprawy nagrań zgromadzonych podczas kontroli operacyjnej (nagrania (...) 6 nr sesji (...) i (...)), podczas gdy kontrola operacyjna w sprawie o czyn z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest niedopuszczalna, co doprowadziło do przypisania oskarżonej I. C. (1) sprawstwa zarzuconego jej czynu, podczas, gdy brak jest jakichkolwiek innych dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		

Apelacja była częściowo zasadna, choć nie w pełni ze wskazanych w niej przyczyn, zasługując na uwzględnienie.

O ile nie można zgodzić się ze skarżącym, że nagrania rozmów prowadzonych pomiędzy oskarżonym C. P. (1) a osobą, która miała do niego dzwonić z polecenia oskarżonej I. C. (1) nie mogły być co do zasady wykorzystane - wszak czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii związany jest z obrotem narkotykami, który należy rozumieć tu szeroko, dając możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności karnej wszystkich zaangażowanych w niego osób - o tyle nie było to możliwe z innych względów.

Otóż w przypadku oskarżonej I. C. (1) nie uzyskano na to tak zwanej zgody następczej sądu. Zgody, która była wymagana na podstawie obowiązujących wówczas przepisów prawa, w szczególności ustawy o Policji, a której brak w niniejszej sprawie. Wprawdzie po zmianie przepisów, co nastąpiło z dniem 15 kwietnia 2016 r. - a więc po dacie powstania tych nagrań - w myśl art. 168b kpk ma o tym decydować wyłącznie prokurator, jednak na tamten moment było zupełnie inaczej. Skoro prokurator uzyskał wymagane zgody na wykorzystanie materiałów zgromadzonych podczas legalnej kontroli operacyjnej prowadzonej wobec oskarżonego C. P. (1) co do innych osób, to nic nie stało na przeszkodzie, żeby to zrobił w przypadku oskarżonej I. C. (1). Powyższe znalazło potwierdzenie w orzecznictwie, w tym Sądu Najwyższego. Art.

168a kpk nie może stanowić podstawy prawnej przeprowadzenia dowodu uzyskanego z naruszeniem przepisów postępowania lub za pomocą czynu zabronionego, jeżeli przeprowadzenie takiego dowodu czyniłoby proces nierzetelnym w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Art. 168a kpk, regulujący wprowadzenie nielegalnie uzyskanego dowodu do procesu, odnosi się jedynie do dowodów uzyskanych z naruszeniem przepisów postępowania lub za pomocą czynu zabronionego. Uregulowanie to nie stanowi podstawy do procesowego wykorzystania danych uzyskanych podczas kontroli operacyjnej prowadzonej z naruszeniem warunków do wykorzystania procesowego takich danych, sformułowanych w ustawie o Policji, a mających swe źródła w przepisach o charakterze materialnym. Art. 168b kpk ma zastosowanie tylko do faktów objętych dyspozycją tego przepisu, które zaistnieją po dniu 14 kwietnia 2016 r. Zaistniałe przed wejściem w życie ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw fakty mogące stanowić dowód w znaczeniu procesowym podlegają ocenie według reguły tempus regit actum, a więc według przepisów obowiązujących w dacie zaistnienia takich faktów. Zasada lex nova (tzw. „chwytanie w locie”) nie może dotyczyć faktów izolowanych, trwających tylko w określonym wąskim fragmencie czasu i zakończonych zarówno w aspekcie faktycznym (fakt zaistniał i już nie trwa w danym czasie, w danej sytuacji prawnej), jak i normatywnym (podstawa

prawna do oceny określonych skutków prawnych wynikających z określonego faktu istniała i ocena taka została już dokonana lub mogła i powinna być dokonana) przed wejściem w życie nowej ustawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2019 r. w sprawie o sygn. akt IV KK 328/18).

Powyższe potwierdził również Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14 sierpnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 202/18, stwierdzając że „przepis art. 168b kpk nie ma zastosowania do materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej przeprowadzonej przed jego wejściem w życie. Tym samym nie ma on również zastosowania na gruncie postępowań zainicjowanych aktem oskarżenia wniesionym przed 1 lipca 2015 r. do materiału operacyjnego zgromadzonego przed tą datą. Wprowadzenie materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej, jako dowodów, do postępowania karnego, winno następować na podstawie przepisów obowiązujących w czasie, w którym kontrola ta była dokonywana i tylko w odniesieniu do czynów, co do których możliwe było, zgodnie z przepisami obowiązującymi w czasie stosowania kontroli, zarządzenie kontroli operacyjnej, a przepis art. 168b kpk nie może służyć prokuratorowi do naprawienia skutków zaniechania wystąpienia z wnioskiem o zgodę następczą sądu na wykorzystanie materiałów uzyskanych w czasie zarządzonej kontroli w szerszym zakresie przedmiotowym bądź podmiotowym, niż podyktowany pierwotną zgodą sądu. Dowody uzyskane w toku kontroli operacyjnej prowadzonej przez Policję (...) nie mogą być

wykorzystane przez sąd w procesie w oparciu o art. 168b kpk. Oparcie części ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd na treści zarejestrowanych w ramach podsłuchu rozmów telefonicznych wbrew warunkom wynikającym z przepisów, stanowi naruszenie prawa procesowego, które tylko wówczas nie mogłoby mieć znaczenia dla treści rozstrzygnięcia, gdyby inne dowody samoistnie pozwalały na dokonanie takich samych istotnych dla rozstrzygnięcia ustaleń”.

W tej sytuacji i przy braku potwierdzenia przez osobę, której oskarżona I. C. (1) miała polecić oskarżonego C. P. (1), że numer telefonu do niego uzyska właśnie od niej zgromadzony materiał dowodowy był oczywiście niewystarczający. Wprawie będąc przesłuchiwaną świadek A. S. wskazała, że „I. C. (1) to moja koleżanka”, rozpoznając również jej głos na odtworzonym nagraniu, jednak stwierdziła także „Nie wiem skąd miałam ten telefon do niego”. Mając powyższe na uwadze, zgromadzony materiał dowodowy nie dostarczył dowodów winy oskarżonej I. C. (1), a co za tym idzie jedynym słusznym rozstrzygnięciem było uniewinnienie jej od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej I. C. (1) od czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Z przyczyn wskazanych powyżej wniosek zasługiwał na uwzględnienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).		
	Brak zgody następczej sądu na wykorzystanie wobec oskarżonej I. C. (1) nagrań rozmów uzyskanych podczas legalnej kontroli operacyjnej prowadzonej wobec oskarżonego C. P. (1).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.		
O powodach wskazano powyżej.		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wina, kary i inne rozstrzygnięcia dotyczące oskarżonych C. P. (1), M. I. (1) i J. M..		

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.		
Z opisanych wyżej względów brak było podstaw do podważenia zarówno oceny zgromadzonego materiału dowodowego, jak i ustaleń Sądu Rejonowego. To samo dotyczyło się orzeczonych kar i innych rozstrzygnięć dotyczących w/w oskarżonych.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok, przyjmując że czyn przypisany oskarżonemu C. P. (1) w punkcie I został popełniony w okresie od nieustalonego dnia do dnia 16 kwietnia 2016 r., jak również uniewinniając oskarżoną I. C. (1) od popełnienia zarzucanego jej czynu		
Zwięźle o powodach zmiany.		
Sąd Rejonowy przyjął, że oskarżony C. P. (1) dopuścił się pierwszego z zarzucanych mu czynów w nieokreślonym okresie nie później niż w dniu 16 kwietnia 2016 r. Zdaniem Sądu Okręgowego było to nieprecyzyjne i wymagało korekty. Tym bardziej, że teoretycznie rzeczy biorąc mógł to być krótki czas, nawet liczony w dniach. Z kolei z uwagi na brak tak zwanej zgody następczej sądu na wykorzystanie nagrań rozmów telefonicznych pochodzących z legalnej kontroli operacyjnej prowadzonej wobec oskarżonego C. P. (1), co uniemożliwiało ich wykorzystanie, jak również brak innych dowodów		

winy oskarżonej I. C. (1) należało zmienić zaskarżony wyrok w zakresie jej dotyczącym i uniewinnić ją od popełnienia zarzucanego jej czynu.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
I. C. (1)	I	Z uwagi na zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej I. C. (1) od popełnienia zarzucanego jej czynu należało obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi w części na nią przypadającą.
C. P. (1) M. I. (1) J. M.	IV	Z uwagi na niezasadność apelacji zasądzono od oskarżonych C. P. (1), M. I. (1) i J. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postaci opłat i wydatków w postępowaniu odwoławczym w częściach na nich przypadających. Zdaniem Sądu Okręgowego w/w osoby powinny ponieść wszelkie następstwa swojego postępowania. Tyczy się to również kosztów postępowania, które spowodowały.
7. PODPIS		
SSO Jacek Matusik SSO Tomasz Morycz SSO Remigiusz Pawłowski		

0.11.3 G. zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego C. P. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W. z dnia 16 kwietnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 428/17		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.11.3 G. zaskarżenia	
------------------------------	--

Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej M. I. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W. z dnia 16 kwietnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 428/17		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.11.3 G. zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika 3	

Podmiot wnoszący apelację	M. I. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W. z dnia 16 kwietnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 428/17		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana

0.11.3 G. zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika 4	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. M.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W. z dnia 16 kwietnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 428/17	
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.11.3 G. zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika 5	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej I. C. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W. z dnia 16

ustalenie, którego dotyczy apelacja	kwietnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 428/17		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana